

TOTHOM MEREIX UNA OPORTUNITAT

Hi havia una vegada una nena que es deia Aylen que tenia 10 anys. L'Aylen duia el cabell ros i llarg, els ulls blaus verdós, no era prima ni grassa, era amable i molt alegre. Vivia a l'Iran. Els seus pares van tenir fortes discussions i es van separar. La mare com no tenia feina va marxar a Espanya, ella es va quedar amb el seu pare, així ho van preferir els dos. Temps després el país va entrar en una guerra, ella no sabia gaire perquè però vivia envoltada de trets i bombes i això feia molta por.

Un dia estava veient una pel·lícula a la televisió amb el seu pare i va caure una bomba, el pare va morir i ella va quedar ferida a una cama. Morta de por i desesperada va sortir al carrer a demanar ajut. Per sort a prop hi havia uns militars que en veure-la la van ajudar i la van portar a un hospital que encara quedava funcionant. El metge va veure-la i va decidir que no podia curar-li la ferida i li va tallar la cama. Més tard van averiguar el telèfon de la mare, la van avisar del problema i com ella no podia venir a buscar-la va enviar-li diners pel passatge a Espanya. Per fi estava a un avió de camí a trobar-se amb la mare.

En arribar a l'aeroport la nena, que feia molt de temps que havia vist a la seva mare i no se'n recordava gaire d'ella, va veure venir una dona corrents cap a ella i li va dir que no la coneixia, que pot ser s'equivocava de persona.

- No no, tu ets la meva filla Aylen- va dir la dona.
- Com sap com em dic?
- Perquè sóc la teva mare, la Sandra.

Ella se la va mirar bé i de seguida la va conèixer. L'Aylen li va explicar tot, es van donar una abraçada ben forta. La mare es va estranyar al veure-la sense cama però igualment van seguir amb aquella abraçada. Les dues juntes es van marxar en tren cap a Mollet. Una vegada que hi van arribar, es va quedar amb la boca oberta

perquè no n'hi havia gent cridant, tot estava molt tranquil i era molt bonic. Van arribar a casa seva emocionada i tot li agradava molt. Estava ansiosa per anar al carrer i veure-ho tot.

Més tard van anar a mirar quan costava una cadira de rodes, per a millorar el desplaçament de l'Aylen, però de moment no la van poder pagar perquè la Sandra s'havia quedat sense feina i els diners que tenia se'ls havia gastat en els bitllets d'avió. Una amiga seva es va oferir a fer-li de mestra mentre no anés al col·legi amb normalitat. Així ho van fer. Quan van passar uns dies la mare va trobar feina i van poder comprar la cadira, ja podia anar a l'escola! Pel matí, quan es va despertar, la mare li va dir que li tocava anar a l'escola, ella estava molt nerviosa, i es preguntava com es comunicaria amb els altres. La seva mare va entrar amb una sorpresa, unes crosses!!, ja podria pujar les escales del col·legi.

Quan va arribar a la porta de l'escola Montseny els seus companys i companyes la van ajudar, uns pujaven la cadira i ella ho feia amb les crosses, va poder donar-li les gràcies ja que amb l'amiga de la Sandra havia après algunes paraules. A l'arribar a la classe els hi tocava fer matemàtiques, però ella va fer coses més senzilles ja que tenia dificultats per a entendre-ho. Més tard van fer pati, més de la meitat dels alumnes volien jugar amb ella. A la tarda els hi tocava Educació Física, però ella no podia fer els exercicis, llavors unes companyes es van quedar amb ella intentant ensenyant-li algunes paraules del nostre idioma.

Quan va sortir de l'escola li va explicar tot a la seva mare i es va posar molt contenta. Al dia següent l'Aylen es va adonar que a l'escola feien bàsquet, un esport que a ella li agradava molt i quan va arribar a casa li va dir a la seva mare que en volia fer, però li va dir que no ho podia pagar. L'Aylen continuava insistint, la mare es va

proposar fer-li una sorpresa però no podia trobar la manera, llavors va anar a parlar amb el director de l'escola i li va explicar el problema.

- No es preocupi, aquí no pot jugar amb les seves condicions però hi ha una academia on si ho podrà fer.

La Sandra li va explicar a la seva filla. Quan hi van anar, van veure que allí hi havia nens i nenes amb diferents problemes però tots s'esforçaven per aconseguir fer el que més els hi agradava. L'equip de bàsquet es deia "Nosaltres també podem". La pista on jugaven era més curta per millorar les condicions. El dimecres van començar les proves, per sort una de les seleccionades va ser l'Aylen i alguns dels seus amics. Els entrenaments van anar molt bé, encara que al principi no guanyaven de mica en mica van anar millorant i van començar les primeres victòries.

Al pati, l'Aylen va agafar una pilota de bàsquet i va començar a jugar, així ho va fer tots els dies a partir d'aquell moment, ella havia après que amb cadira de rodes també es podia jugar.

La nena va fer molts amics, estava molt contenta, encara que el seu pare havia mort i tenia el seu record ja havia superat la seva tristesa i era feliç, la seva mare feia tot el que podia perquè la seva filla es trobi bé. Va començar l'institut, treia molt bones notes, era meravellós com havia canviat la seva vida! Ja quasi no se'n recordava d'aquells moments on patia tots els dies i no sabia quin seria el seu futur, ara tenia una família i tranquil·litat per a poder lluitar pels seus somnis, i va pensar **tothom es mereix una oportunitat.**

Els 25 minions